

„Nem tudom behatárolni, milyen egy jó apa... nekem az a jó, ami van. Nagyon is jó!”

Apukám!

„Atyák, ti se mérgeésítétek fel gyermekeiteket, hanem az Úr nevelésével és intésével tápláljátok őket!” (Ef 6,4)

Gondoljunk most az apákra. Bevalom nagyon tisztelem őket – mármint az igazi apákat (az Apákat). Talán azért is, mert még nem vagyok apa. Meg azért is, mert nehéz idők járnak rájuk. Nagyon sok a megfelelési problémájuk, nagy a verseny a munkáért, a nőkért, a megélhetésért, és mindezek mellett gyakran a patásokról címkézik őket (jámbor marha, vad bika, igavonó barom – hogy a szarvakat ne is említsük). Óvodában-iskolában szinte csak nők nevelik a fúkat is. Otthon a legtöbb családban szinte csak az anya ér rá (olykor) foglalkozni velük, mert sok helyütt hiányzik az apa, vagy pót-apa van (néhol több is). Így, eleven minta nélkül hogyan fogják férfivá nevelni őket a nők? Hol az apa, aki rászól a rosszkodó gyerekekre, megtanítja fiának a barkácsolás, a sakk alapjait, az ügyintézés, akitől látni, ahogy átkaolja anyát, megsimogatja, aki kirándulni viszi a családot, s közben megmutat, elmagyaráz mindent?

Marcello D’Orta bájos könyvekbe foglalta gyermek tanítványai dolgozatait – világsikerrel. Hogy nálunk is aranybánya a kiskamasz lelkivilága, arra bizonyosságul álljon itt néhány vallomás az apákról. (Nem javítottam a stílust, hogy még több érződjék ebből a világból.) Ez a 20-30 emberke nem tekinthető meggyőző mintának, de amit közöltek, elgondolkodtató. Hit-tant tanulókról van szó, ezért feltehetően jó apákról is írhattak. Lássuk először, hogy milyen apa tetszik a gyerekeknek:

„Felnézek rá, nagyon jó fej”, „sok idejét fordítja rám”, „kedves és vicces”, „szeretem, mert segít, ha tud”, „ha teheti, segít másokon”, „tényleg ő egy igazi családfő”, „nem olyan szigorú, mint anyu, de mindenre rá tud venni, amit meg kell csinálnom”, „szigorú, de jót akar. Azt szeretné, ha normális felnőtté nőnék fel”, „néha nem ért velem egyet, ilyenkor megmagyarázza, hogy miért nem he-

lyes, amit teszek”, „szokott szigorú lenni, de nem bánom meg, ha nem engedte, amit akartam, mert jót akart nekem, és azt, hogy az életben kevesebb gondom legyen”, „szigorú, de szeretem”, „nagyon szeret, mindig jót akar nekünk.”

Istennek hála, vannak ilyen apák is. Bár egyre inkább lennének! Ezek után intő jelnek jöjjen néhány panasz olyan apákról, akik nem állnak élethivatásuk magaslatán:

„Mindig későn ér haza”, „nincs ideje, hogy beszéljünk”, „nem törődik sem velem, sem a húgommal, sem anyámmal”, „veszekedni szokott, ezért nem tudom igazán szeretni”, „nem igazi családserető, gyakran iszik”, „igen nehéz természete van”, „nehezen viseli, ha nem neki van igaz, és fontos neki a látszat”, „mindig jót akar, csak néha nem tudja, mi a jó, túl büszke”, „nem igazán érdekli a mi véleményünk”, „nagyon makacs”, „folyton ellenőriz”, „a tanárnak hisz, nem nekem”, „nem nevel, nem szól rám”, „nem igazán jelent sokat”, „nagyon változó.”

Az intés után álljon itt elrettentésül néhány mini tragédia. Előljáróban annyit, hogy sokan olyan családban élnek, ahol a válás miatt távol él az apa. Van, aki hét közben is találkozik vele, van, aki csak hétvégén vagy két-hetente, havonta, félévente, évente, de olyan is akadt, aki 8 éve látta, vagy egészen kis korában („...olyan soványféle; talán szakálla van”). Mindemellett van, aki azt írta: „azért, mert az apukám, természetesen szeretem” – talán értelme-akarata mondatta vele, de az is lehet, hogy vágyai.

„...anyut nem engedi el bulizni, ő meg szeret ilyen helyekre járni. Anyut sajnálom, de az ő baja. Miért nem vál el tőle? Engem az egész nem hatna meg, csak a kis öcsémnek lenne rossz... Ha jobban bele gondolok, én nem is szeretem apámat. Pedig nem iszik, és nem árt nekünk, még soha

nem is bántott. Csak egyszerűen nem bírom.”

„Apu megcsalta anyut... amikor anyu ezt említette, mindig ideges lett és azt mondta, hogy nem igaz, pedig én is láttam... Amikor pénzt kérnék, ... azt mondja, hogy anyagilag nem tud támogatni, pedig állandóan arról beszél, hogy mennyi munkája van, ami tők jól fizet... Azért mert az apukám, természetesen szeretem, de az egy nagyon rossz pont, hogy még az én képeembe is belehazudik.”

„Olyan jó lenne, ha olyan apukám lenne, aki törődik velünk, nem iszik, és néha elvisz minket például egy moziba vagy hóvirágozni – mindegy, hogy hová.”

„...most lesz a legrosszabb a válás miatt, mert eddig nem igazán fogtam fel. Mindig azt mondták, hogy nézzem a jó oldalát, amire képtelen vagyok... kicsit elidegenedtem tőle... unom az ide-oda mászkálást... egyébként nagyon megváltozott...”

És végül, hogy ne maradjon ilyen keserű a szánk íze, olvassunk néhány vidám töredéket is:

„Nem tudom behatárolni, milyen egy jó apa... nekem az a jó, ami van. Nagyon is jó!” „Ha nyugodt, akkor olyan, mint egy bárány, de ha agresszív, akkor nagyon kemény.” „Most fogyni akar, ezért engem is minden tréningre elvisz, ez egy kicsit unalmas, de nem akarom, hogy megharagudjon, ezért elmegyek vele.” „Megpróbálok türelmes lenni vele szembe, és pár napja egész jóba vagyunk.” „Néha jónak látom, máskor meg olyan helyre kívánnám, ahova még magamat se, vagy senkit.” „Megpróbálok meglátni benne Jézust, de sokszor nagyon nehéz. Nem adom fel.”

Nos, apukák, itt a tükör. Bele lehet nézni, és mosolyogni vagy sírni, esetleg hálát adni Istennek, vagy bocsánatát kérni, de semmi esetre se felejtsek az őszinte kamaszvallomást: „Nem adom fel.” Ne adjuk fel!